

Seher Vakti Dosta Mektup

– *sturhan* · 07 Ağustos 2020

SEHER VAKTİ DOSTA MEKTUP

Merhaba değerli dostum!

Satırlarıma başlamadan, selamların en güzeliyle selamlarım.

Hani son mektubunda “Bu satırları sana seher vakti yazıyorum.” demiştin ve güzel cümleler kurup derdimi paylaşmış, tavsiyelerde bulunmuştun.

Ben de “seher vakti” denen o vakti merak ettim. Sabah erkenden kalkıp odamın camını açarak dışarının sessizliğini ve yalnızlığını seyretmeye başladım. Ne kadar huzur doluydu! Serin bir rüzgâr esiyordu. Başımı sağa sola çevirip sessizliği dinliyordum. Birden uzaklarda bir camiden bir ezan sesi işitmeye başladım. İçimi bir ürperti aldı, camı kapatmak istedim. Tam bu sırada daha yakın bir camiden ses gelmeye başladı. Sonra bir başkası, bir başkası, sessizlik içerisinde boşluğa bakakalmıştım. Tam o anda bizim sokağın müezzini “Allah-u ekber!” demeye başladı. Elim pencerenin kolunda, gözüm boşlukta, dizlerim titreyerek kaskatı kaldım.

Sanki herkes beni izliyor ve ne yapacağımı merak ediyorlarmış gibi geldi! Sessizce ve pür dikkat bu daveti dinledim. Sabah sessizliğinde ne de güzel yankılanıyordu! Bitince kendime geldim, toparlandım. Evin içinde, camın önünde yalnızdım. Ne yapacağımı bilemez hâldeyken sokağın ışıkları tek tük yanmaya başladı.

Karşı apartmanda bir yaşlı amca, elinde havluyla cama çıktı. Sağa sola baktıktan sonra, evin içine bereketi davet eder gibi camı açık bırakarak tekrar içeri girdi.

Sonra bir gencin hızlı adımlarla camiye gittiğini gördüm. Sonra sokağın köşesinden iki adam, sohbet ederek, camiye doğru yöneldiler. Yüzleri mutlu gözüküyordu. Tam bizim evin önünden geçerken biri beni fark etti, eliyle selam vererek camiye gösterdi ve yoluna devam etti. Dondum kaldım! Şimdi ne yapmalıydım?

Yatağa dönüp bunların hepsi bir rüyaymış gibi kaldığım yerden devam mı etmeliydim, yoksa... “Ama ben namaz kılan birisi değilim. İnanırım, fakat ibadet zor! Namaz! Hem de bu saatte?” Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim.

Sonra seninle konuşmalarım ve bana verdiğin, ama benim kulak asmadığım tavsiyelerin geldi aklıma.

“Madem kalktım, bir kere ben de denemeliyim.” dedim kendi kendime. Gerçi biliyordum; ama unutmuş olabilirim diye hızlıca kitaplığa koşup, resimli ilmihâli buldum. Abdest ve namaz konusuna şöyle bir göz gezdirdim.

Camiye doğru ilk adımı attığımda, gönlüme bir huzur doğdu. Ne olduğunu anlayamadım “Bismillah!” diyerek avluya vardım.

“Burası bana yabancı!” diye düşünürken, mahalleden birkaç arkadaşı gördüm. Abdest alıyorlardı. Onlara yanaştım. Selamlaştık, birkaç kelamdan sonra bütün yalnızlığım gitti.

İçeri girdiğimde ise sanki gül kokulu bir bahçeye girmiş gibi hissettim çok hoşuma gitti! Önceden gelenler sünnete başlamıştı. Ben de bir köşeye giderek ayakta dikildim. Bir kendime baktım, bir içinde

bulduğum ortama, bir de secde yapanlara. Ben ne yapıyordum?

Ara sıra geldiğim Cuma namazları kadar kalabalık değildi, yetişmem gereken bir işim yoktu. Geniş bir alanda yapayalnızdım.

Sonra elimin tersiyle "Her şeyi geri atıyorum." diyerek tekbir getirdim. Allah'ım, ne güzel bir duygu! Gözlerim yaşararak rükû ve secdemi tamamladım. Sonra hep birlikte farzı kılarak ellerimizi semaya açtık. Dışarıya çıktığımda gün ağarmıştı. Güneş görevini yerine getirmeye, sıcaklığını vermeye başlamıştı. Sessizlik ve huzur bir aradaydı. Yavaş adımlarla evin yolunu tuttum. Sessizce kapıyı açıp yatağıma uzandım, tavanı seyretmeye başladım. Yarım saat içinde yaşadıklarım ve içimdeki huzur hatırıma geliyordu. Ezan sesi kulaklarımda çınlıyor, sessizliğin o esintisi yüzümdede dolaşıyordu.

O gün en huzurlu mesaim başlamıştı. Üzerimdeki rehavet ve ağırlık kalkmış, genç ve dinamik bir adam olmuştum.

Dostum! Seher vaktini bana hatırlatarak bu sabahı yaşamama vesile olduğun için, işe gelir gelmez bu satırları sana yazıyorum. Allah razı olsun! Ben huzurun nerede olduğunu bulmaya başladım. Şimdi sabırsızlıkla, minarenden o güzel sesin duyulmasını bekliyorum.

Selam ve dua ile değerli dostum...

Sadettin TURHAN

"Gençliğin Enerji Kodları" kitabımızdan alıntıdır.